

traspassà. Més i més amarg era el dolor, i més i més impetuosa es feia la seva cançó, perquè cantava l'Amor perfeccionat per la mort, l'Amor que no mor a la tomba.

I la rosa meravellosa va devenir carmesí, com la rosa del cel d'Orient. Purpúria era la corona de pètals i purpuri com un rubí el cor.

Però, la veu del Rossinyol defallia i les seves aletes començaren de batre i un núvol caigué sobre els seus ulls. Més i més defallia el seu cant i sentia quelcom que li obstruïa la gorja.

Aleshores va tenir una darrera explosió de música. La blanca lluna, en oir-la, oblidà l'albada i s'aturà a l'horitzó. La rosa vermella, en oir-la, va tremolar tota d'èxtasi i obrí els seus pètals al fred del matí. L'Eco la va dur a la seva bauma de les muntanyes i va deixondir els pastors adormits en llurs somnis. Va surar entre els vímetes del riu, que dugueren el seu missatge al mar.

— Guaita, guaita — va cridar el roser — la rosa ja està llesta!

Però el Rossinyol no li va respondre, perquè jeia mort enmig de l'herba, amb l'espina clavada al cor.

A migdia, l'Estudiant va obrir la seva finestra i va guaitar enfora.

— Oidà, quina meravellosa visió! — va saltar. — Una rosa vermella! Mai de la vida no he vist res semblant. Es tan bonica, queestic segur que té un nom molt estrany en llatí. I va ajupir-se per tal d'arrencar-la.

Va posar-se el capell i amb la rosa a la mà va córrer a la casa del professor.

La filla del professor estava assegurada a la porta cabdellant una troca de seda blava, amb el seu gosset als peus.

— Vàreu dir que ballàrieu amb mi si us portava una rosa vermella — va dir l'Estudiant. — Heus aquí la rosa més vermella del món. La dureu aquesta nit damunt del vostre cor i, com que ballarem junts, podré dir-vos com us estimo.

Però la noia va tòrcer el gest.

— Tinc por que no entoni amb el meu vestit — respongué — i, encara, el nebot del Camarlenc m'ha tramès algunes joies de veritat. I tothom sap que les joies costen més que les flors.

— En bona fe us dic que sou una ingrata — va fer l'Estudiant. — I va llançar la rosa a la carretera, on un carro la va esclafar tot passant.

— Ingrata? — va protestar ella. — Jo us dic que vós sós un groller. Al cap i a la fi, què sou? Només un estudiant. Ni tan sols crec que porteu sibelles d'argent a les sabates com el nebot del Camarlenc.

I, aixecant-se de la cadira, va entrar a la casa.

— Quina cosa estúpida és l'Amor! — es deia l'Estudiant mentre caminava. — No és ni la meitat d'útil que ho és la Lògica, perquè res no demostra, i ens parla sempre de coses que no devenen mai, i fa creure coses que no són certes. En realitat, no és pràctic, i com, en aquests temps, ésser pràctic ho és tot, tornaré a la Filosofia i als estudis de Metafísica.

I en arribar a casa seva, va obrir un feixuc i empolegat volum i va posar-se a llegir.

UNION INTERNATIONALE DES LIBRES PENSEURS

(Unió Internacional de Lliures Pensadors)

La Secretària general, Mlle. H. Pardon, d'aquesta prestigiosa Unió Internacional, ha tramès al seu Delegat per Espanya, F. Diego i Abad, la següent lletra:

« Al Camarada Diego Abad. — Barcelona.

Estimat Camarada: No deixem passar un instant sense pensar en tots vosaltres i en vostre malaurat país. Nosaltres seguim amb ansietat els esdeveniments. Cal que us diem tota la nostra admiració pels nostres valents camarades, vostres heroics combatents, que nosaltres nomenem els « espanyols » puix que en els altres els anomenem « feixistes ». Es necessari que us diem que sempre i a tot arreu, a cada ocasió nosaltres defensem la causa del vostre poble, que sofrim amb les seves penes, que compartim les seves desgràcies, que compartim els seus dolors, i d'altra banda, nosaltres vivim la seva meravellosa resistència, que nosaltres aclamem les seves victòries! Nosaltres ens inclinem ben profundament davant els heroics combatents, davant les grans i sublimes víctimes de l'odiós feixisme. Comprenem tot el que la humanitat els hi deu i davant de la grandesa del seu sacrifici nosaltres ens sentim avergonyits de la covardia dels nostres Governos, de la pusillanimitat de les masses, però insensiblement les situacions canvien, ja que la consciència de la humanitat es desperta i el seu clamor és cada dia més fort. El moment en què deixarà de plànyer-se per a atacar s'acosta cada vegada més i la seva empena serà irresistible.

Jo voldria parlar-vos de la fervent admiració que sento per la conducta de les dones espanyoles que van orgullosament, dintre de totes les activitats, més enllà del deure i del sacrifici. Estimats, encoratjats i ajudats de tan valentes dones els homes han de vèncer i triomfar.

Com a Secretària de la Unió Internacional de Lliures pensadors i encara més com a dona, jo els hi adreço el meu salut més cordial i l'expressió de la meua més profunda admiració i reconeixement.

Jo voldria trobar paraules capaces de poder traduir els sentiments que m'angoixen quan penso en els bombardeigs de Madrid, el martiri dels infants i el calvari de les seves mares.

Quan abraço els infants dels meus germans i germanes, quon em trobo a la meua classe, sento plenament aquest espantós crim i tot el meu ésser clama d'horror i es revolta davant aquesta monstruositat. Les bèsties, les més feres, estimen i protegeixen els seus petils. Monstres humans massacren febles infants innocents que no es poden defensar ni venjar-se!

Aquest crim monstruós dels infants innocents prova ben clarament l'origen fanàtic religiós del feixisme: ¿les santes escriptures no diuen que per a venjar-se dels homes el Déu dels cristians immolava els seus infants? Pugué el vostre Poble, tan magníficament sublim en la seva lluita grandiosa, triomfar dels innobles criminals feixistes i salvar així no solament Espanya, sinó també la humanitat i la civilització! Estigueu segur, que els Lliurepensadors són a tots els països, entre aquells que s'esforcen per ajudar el vostre poble i a crear l'opinió pública capaç de reaccionar en el seu favor.

Que el triomf final i definitiu s'obtingui ben aviat!

Rebeu, estimat camarada, les meves salutacions més calurosament fraternals i els meus vots més fervents per vós, pels vostres, per a les camarades i amics, per al vostre Poble, per al vostre País!

HENRIETTE PARDON (Signat)